

Sygn. akt II K 542/09

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant Artur Pokojski

przy udziale Prokuratora Aleksandry Nafalskiej

po rozpoznaniu w dniach 06.06.2016 r., 20.07.2016 r., 08.09.2016 r., 24.11.2016 r., 15.12.2016 r. sprawy:

P. M., urodzonego (...) w G.,

syna W. i M. z domu D.

oskarżonego o to, że:

w dniu 12 września 1997 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z D. D. (2) i E. K., usiłował dokonać włamania do sklepu (...) mieszczącego się w G. przy ul. (...), skąd następnie zamierzał zabrać w celu przywłaszczenia mienie w postaci sprzętu RTV i AGD o nieustalonej wartości, czym działał na szkodę M. W., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k. k. w zw. z art. 279 § 1 k. k.

I. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k. k. oskarżonego P. M. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, czyn ten kwalifikuje z art. 11 § 1 d. k. k. w zw. z art. 208 d. k. k. i za to przy zastosowaniu art. 12 § 1 d. k. k. na podstawie art. 208 d. k. k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k. k. na podstawie art. 73 § 1 i 2 d. k. k. w zw. z art. 74 § 1 d. k. k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby;

III. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2002 r., nr 123, poz. 1058 z późniejszymi zmianami) oraz § 1, 2, 14 ust. 1 pkt 1, 14 ust. 2 pkt 3, 16, 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1348 z późniejszymi zmianami) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. B. Z. kwotę 1.564,56 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

IV. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1.794,56 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 180 złotych.

Sygn. akt II K 542/09

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. W. i L. W. w 1997 roku prowadzili sklep (...), w ramach którego zajmowali się sprzedażą artykułów gospodarstwa domowego i sprzętu RTV. Sklep mieścił się przy ulicy (...) w G.. Okna i drzwi do lokalu były zabezpieczone od zewnątrz metalową kratą. Pracownikiem sklepu był A. B..

W dniu 11 września 1997 roku o godzinie 19:00 sklep (...) został zamknięty – odblokowano alarm, drzwi zamknięto na dwa zamki oraz opuszczono metalową kratę, która również została zamknięta na zamek.

Dowód: zeznania świadka M. W. - k. 17, 339 (akta II K 517/05) i 495-496; zeznania świadka A. B. - k. 19-20 (akta II K 517/05)

W nocy z 11 na 12 września 1997 roku P. M., D. D. (2) i E. K. przyszedli na ulicę (...) w G. i skierowali się do sklepu (...). Mężczyźni mieli ze sobą wkrętak płaski z białym uchwytem oraz śrubokręt z plastikową rączką koloru czerwonego, a P. M. miał ze sobą robocze rękawice. P. M. i D. D. (2) podeszli bezpośrednio pod drzwi sklepu (...). E. K. stanął natomiast w niewielkim oddaleniu od nich i obserwował ulicę, patrząc, czy nikt nie nadchodzi. Jeden z mężczyzn, który stanął bezpośrednio przy wejściu do sklepu, ukucnął i za pomocą posiadanych narzędzi otworzył drzwi, uszkadzając wkładkę zamka. Mężczyzna nie dokonał jednak otwarcia metalowej kraty zabezpieczającej.

Dowód: zeznania świadka A. B. - k. 19-20 (akta II K 517/05); zeznania świadka R. S. - k. 21, 375-376 (akta II K 517/05); zeznania świadka J. G. - k. 22, 376 (akta II K 517/05) i 529; zeznania świadka K. D. - k. 36 (II K 517/05); protokół oględzin sklepu - k. 12-13 (akta II K 517/05); dokumentacja fotograficzna - k. 14 (akta II K 517/05); protokół oględzin śrubokrętu - k. 142-143 (akta II K 517/05); częściowo wyjaśnienia oskarżonego P. M. - k. 89-90 (akta II K 517/05)

Zachowanie mężczyzn zaobserwował z okien swojego mieszkania A. B.. Mieszkanie mężczyzny mieściło się bowiem w niewielkiej odległości od sklepu (...), przy ul. (...) w G.. Okna mieszkania wychodziły na ul. (...) w taki sposób, iż widać z nich było wejście do przedmiotowego sklepu. A. B. zawiadomił Policję oraz właścicielkę sklepu (...).

Dowód: zeznania świadka M. W. - k. 17, 339 (akta II K 517/05) i 495-496; zeznania świadka A. B. - k. 19-20 (akta II K 517/05)

Na miejsce zdarzenia udał się patrol Policji, w skład którego wchodził funkcjonariusze R. S. i J. G.. Będąc na ulicy (...) w G., na wysokości budynku nr (...), zauważyli oni, jak P. M. i D. D. (2) na widok radiowozu odskakują od sklepu i zaczynają przyglądać się jego wystawie. Zbliżając się do sklepu funkcjonariusze dostrzegli także E. K. stojącego w odległości około 10 metrów od sklepu i rozglądającego się. Jednocześnie z drugiej strony, od ul. (...) do sklepu podjeżdżał kolejny radiowóz.

Następnie funkcjonariusz R. S. dokonał zatrzymania stojących w pobliżu sklepu (...) P. M. i D. D. (2). P. M. w toku zatrzymania oraz kolejnych podjętych wobec niego czynności podawał, iż nazywa się K. D.. W tym samym czasie funkcjonariusze przybyli na miejsce drugim radiowozem dokonali zatrzymania E. K..

Dowód: zeznania świadka R. S. - k. 21, 375-376 (akta II K 517/05); zeznania świadka J. G. - k. 22, 376 (akta II K 517/05) i 529; zeznania świadka K. D. - k. 36 (II K 517/05); protokół zatrzymania na dane K. D. - k. 3, 38 (akta II K 517/05); protokół zatrzymania D. D. (2) - k. 6 (akta II K 517/05); protokół zatrzymania E. K. - k. 9 (akta II K 517/05); częściowo wyjaśnienia oskarżonego P. M. - k. 89-90 (akta II K 517/05)

Ze sklepu nie zostało nic ukradzione. Uszkodzenie drzwi spowodowało szkodę w wysokości 400 złotych.

Dowód: zeznania świadka M. W. - k. 17, 339 (akta II K 517/05) i 495-49

W wyniku przeszukania P. M. ujawniono przy nim parę rękawic roboczych koloru szarego z niebieskimi wstawkami. W wyniku przeszukania D. D. (2) ujawniono przy nim wkrętak płaski z białym uchwytem.

Dowód: protokół przeszukania na dane K. D. - k. 4 (akta II K 517/05); protokół przeszukania D. D. (2) - k. 7 (akta II K 517/05); wykaz dowodów rzeczowych - k. 15 (akta II K 517/05)

Na skutek oględzin sklepu (...) na listwie metalowej kraty ujawniono śrubokręt z plastikową rączką koloru czerwonego. Na zewnętrznej płaszczyźnie drzwi ujawniono i zabezpieczono ślady linii papilarnych.

Dowód: protokół oględzin sklepu - k. 12-13 (akta II K 517/05); dokumentacja fotograficzna - k. 14 (akta II K 517/05); protokół oględzin śrubokrętu - k. 142-143 (akta II K 517/05); wykaz dowodów rzeczowych - k. 15 (akta II K 517/05)

Przeprowadzona w sprawie opinia z zakresu badań daktyloskopijnych wykazała, iż zabezpieczone na zewnętrznej płaszczyźnie drzwi wejściowych do sklepu (...) ślady linii papilarnych nie pochodziły od P. M., D. D. (2) ani E. K..

Dowód: opinia kryminalistyczna z zakresu badań daktyloskopijnych - k. 63-64, 77-78, 102-103, 153-154 (akta II K 517/05); ślady linii papilarnych - k. 150 (akta II K 517/05)

Przesłuchany w charakterze podejrzanego P. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż we wrześniu 1997 roku został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji. Wskazał, iż nie pamięta jednak zdarzenia, gdyż przyjmował wówczas tzw. kompot makowy. Mógł również pozostawać pod wpływem tego środka będąc przesłuchiwany na komisariacie. Od D., który miał być wtedy w pobliżu, wie, że prawdopodobnie szedł ul. (...) na autobus. Podniósł przy tym, iż nie wie, co robił tam D..

wyjaśnienia oskarżonego - k. 89-90 (akta II K 517/05)

Wobec wątpliwości co do stanu psychicznego oskarżonego P. M. został on poddany badaniu przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. W sporządzonej opinii biegli stwierdzili, iż P. M. nie jest chory psychicznie ani niedorozwinięty umysłowo. Rozpoznano u niego odchylenia w osobowości pogłębione przyjmowaniem środków odurzających. W ocenie biegłych, sprawność intelektualna badanego kształtuje się na poziomie pogranicza upośledzenia umysłowego. Badany zna jednak i prawidłowo rozumie podstawowo zasady etyczno-moralne. Według biegłych, brak jest danych, które pozwalałyby przyjąć, iż w inkryminowanym okresie P. M. znajdował się stanie wyjątkowym wyzwolonym np. przez środki odurzające. Biegli wskazali, iż w odniesieniu do zarzucanego mu czynu opiniowany nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna - k. 94-96 (akta II K 517/05).

Oskarżony P. M. w chwili popełnienia czynu nie był osobą karaną sądownie. Obecnie P. M. jest osobą karaną:

1. wyrokiem Sądu Rejonowego w Hławie z 23.12.1999r. w sprawie o sygn. akt II K 284/99 za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby 3 lat i karę 15 stawek grzywny po 20 złotych każda;
2. wyrokiem Sadu Rejonowego w (...) z 22.01.2001r. w sprawie o sygn. akt II K 578/00 za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności i karę 30 stawek grzywny po 10 zł każda, oraz za przestępstwo z art. 193 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
3. wyrokiem Sądu rejonowego w Gdańsku z 13.12.2002r. w sprawie o sygn. akt II K 1653/00 za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności;
4. wyrokiem Sadu rejonowego w Gdańsku z 11.12.2002r. w sprawie o sygn. akt IV 900/01 za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności;
5. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku z 26.03.2003r. w sprawie o sygn. akt IV K 1906/00 za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 50 stawek grzywny po 10 zł każda;

6. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku z 23.02.2004r. w sprawie IV K 1639/01 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

7. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku z 29.10.2004r. w sprawie o sygn. akt III K 989/98 za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności i karę 80 stawek grzywny po 10 zł każda oraz za przestępstwo z art. 281 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

8. orzeczeniem Sądu Rejonowego w K. w Niemczech z 21.05.2007r. w sprawie LS2010JS64457/06, za przestępstwo szczególnie zuchwałej kradzieży na karę 3 lat pozbawienia wolności;

9. orzeczeniem AG K. w Niemczech z 16.01.2008r. w sprawie 2090 Js (...) 27 Ls za niedozwolone posiadanie środków odurzających na m.in. karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

10. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z 15.12.2010r. w sprawie o sygn. akt II K 437/10 na karę łączne 4 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną 4 lat pozbawienia wolności i 80 stawek grzywny po 10 zł każda.

Dowód: dane o karalności -k. 48, 164, 168, 172, 218, 225 (akta II K 517/05) i 522-525

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny przedmiotowej sprawy Sąd oparł przede wszystkim na zeznaniach świadków A. B., R. S. i J. G. oraz K. D. i M. W., a także protokołach i dokumentach z postępowania przygotowawczego, danych o karalności oraz opinii sądowo-psychiatrycznej i opinii z zakresu badań daktyloskopijnych.

Przebieg zdarzenia Sąd ustalił przede wszystkim na podstawie zeznań funkcjonariuszy Policji R. S. i J. G. dokonujących zatrzymania oskarżonych, które uznał za wiarygodne i korespondujące ze sobą. Świadkowie jako funkcjonariusze Policji ze sprawą zetknęli się w ramach wykonywanych obowiązków służbowych. Z racji wykonywanego zawodu mają świadomość znaczenia zeznań w procesie i konsekwencji złożenia zeznań nieprawdziwych. Relacje R. S. i J. G. złożone przez nich w toku postępowania przygotowawczego, gdy pamięć o zaistniałych zdarzeniach była jeszcze niezatarta innymi podejmowanymi czynnościami służbowymi, były - w ocenie Sądu - przejrzyste i konsekwentne. Przedstawiony przez nich przebieg zdarzeń mających miejsce w inkryminowanym czasie nie budzi wątpliwości co do ich logiki oraz rzeczowości. Zeznanom świadków nie można przy tym odmówić obiektywizmu i chęci jak najrzetelniejszego przekazania przebiegu zdarzeń poprzedzających zatrzymanie oraz samego zatrzymania. Przebieg zdarzenia przedstawiony przez świadków nie budził zatem żadnych wątpliwości Sądu. Świadkowie jednoznacznie wskazywali, iż widzieli jak dwaj mężczyźni, którymi później okazali się P. M. i D. D. (2), odskakowali od sklepu. Tym samym treść ich zeznań, w połączeniu z relacją przedstawioną przez świadka A. B., pozwala na precyzyjne zrekonstruowanie przebiegu zdarzenia.

W toku rozprawy głównej co prawda świadek J. G. nie pamiętał już szczegółów zdarzeń mających miejsce w nocy z dnia 11 na 12 września 1997 roku, mając jednak na względzie charakter obowiązków służbowych świadka oraz związaną z upływem czasu naturalną zawodność ludzkiej pamięci, niepełność jego zeznań złożonych w toku rozprawy głównej nie może - w ocenie Sądu - świadczyć o braku ich wiarygodności. Tym bardziej, iż podtrzymał on treść rzeczowych relacji złożonych w toku postępowania przygotowawczego, a jego zeznania tworzą spójną całość z pozostałym ujawnionym materiałem dowodowym, w szczególności z protokołami z postępowania przygotowawczego.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd miał na uwadze również zeznania A. B., który - będąc bezpośrednim świadkiem zdarzenia w nocy z 11 na 12 września 1997 roku - w sposób spójny i konsekwentny przedstawił zaobserwowany przebieg wypadków. Istotne jest, iż świadek ten wyraźnie wskazywał na okoliczności, które bezpośrednio widział oraz precyzyjnie podawał, w jakich okolicznościach doszło do zaobserwowania przez niego zachowań oskarżonego oraz współsprawców czynu, co przemawia za szczerością jego relacji. Co najważniejsze, świadek potwierdził, iż mężczyźni, którzy stali przy sklepie, w tym również ten, który kuczał przy wejściu, to ci sami

mężczyźni, którzy zostali następnie zatrzymani przez Policję. Oceniając zeznania świadka Sąd miał na względzie, iż jest on osobą obcą dla oskarżonego, jak i pozostałych sprawców, nie miał z nimi wcześniej żadnego kontaktu ani interesu w ich bezpodstawnym obciążaniu. Jednocześnie prawdziwość jego zeznań została potwierdzona przez pozostały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności w postaci zeznań pozostałych świadków, tym samym w ocenie Sądu brak było podstaw do ich kwestionowania.

Na przyznanie waloru wiarygodności zasługiwały także, zdaniem Sądu, zeznania pokrzywdzonej M. W.. Relacja świadka przedstawiona w toku postępowania przygotowawczego była bowiem logiczna, spójna i przejrzysta. Pokrzywdzona nie była co prawda bezpośrednim świadkiem wydarzeń z nocy z dnia 11 na 12 września 1997 roku, jej zeznania pozwoliły jednak na ustalenie okoliczności poprzedzających działania oskarżonego oraz współsprawców czynu, w postaci faktu zamknięcia sklepu, w tym włączenia alarmu, zamknięcia drzwi na zamki i zasunięcia kraty oraz zamknięcia jej na zamek. Ponadto świadek wskazała, iż z wnętrza sklepu nic nie zostało skradzione oraz określiła wartość uszkodzeń, jakie zostały spowodowane przez sprawców. Co istotne - świadek, choć w toku postępowania przed Sądem nie pamiętała już okoliczności sprawy, potwierdziła złożone przez siebie uprzednio zeznania. W tym kontekście należało zważyć, iż oba przesłuchania pokrzywdzonej przed Sądem miały miejsce odpowiednio w 2005 roku i 2016 roku, a więc w znacznym odstępie czasu od zdarzenia, wobec czego jej niepamięć w tym zakresie w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego nie mogła stanowić podstawy do odmowy przyznania jej zeznaniom waloru wiarygodności. Ponadto treść zeznań pokrzywdzonej korespondowała w pełni z relacją przedstawioną przez świadka A. B. oraz korelowała z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Podobnie nie budziły wątpliwości Sądu zeznania świadka K. D., który został przesłuchany wobec faktu podania się przez P. M. w toku zatrzymania za jego osobę. Sąd dał wiarę temu świadkowi, który wskazywał, iż nie był na miejscu zdarzenia i nie był zatrzymywany w tym czasie przez Policję. Relacja świadka znajduje potwierdzenie w twierdzeniach samego oskarżonego, albowiem w toku składania wyjaśnień P. M. przyznał, iż w dniu 12 września 1997 roku został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji razem z D. D. (2).

Wątpliwości Sadu budziły natomiast relacje D. D. (2) i E. K., będących uprzednio współoskarżonymi w sprawie.

Wysoce wątpliwe, w kontekście zeznań świadków, które zostały uznane za wiarygodne, wydają się bowiem twierdzenia o ich przypadkowej obecności w miejscu zdarzenia. W szczególności należy w tym względzie zauważyć, iż przebieg wydarzeń przedstawiony przez A. B. jednoznacznie wskazuje, iż wszyscy trzej zatrzymani na miejscu zdarzenia mężczyźni byli tam razem, a ich zachowanie wskazywało na celowe zatrzymanie przy sklepie. Dodatkowo, z relacji funkcjonariuszy Policji wynika, iż byli oni jedynymi osobami znajdującymi się na ulicy, co wobec ustaleń wynikających z oględzin sklepu czyni ich twierdzenia mało wiarygodnymi. Ponadto świadkowie R. S. i J. G. dokładnie wskazali na zachowanie osób obecnych na miejscu zdarzenia w chwili zjawienia się tam radiowozu oraz na odległości od sklepu, w jakich znajdowali się poszczególni ze sprawców, co przeczy twierdzeniom zarówno D. D. (2), jak i E. K.. W zaistniałych okolicznościach Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonych jedynie w zakresie, w jakim były one zgodne z poczynionymi ustaleniami faktycznymi w sprawie, w tym w głównej mierze co do faktu ich obecności w nocy z 11 na 12 września 1997 roku w okolicach sklepu (...) oraz dokonania ich zatrzymania przez funkcjonariuszy Policji. W pozostałym zakresie Sąd uznał ich twierdzenia z przyjętą linię obrony, zmierzająca jedynie do uniknięcia odpowiedzialności karnej. Podobnie jako niewiarygodne ocenił Sąd twierdzenia D. D. (2) w przedmiocie przebywania z nim na miejscu zdarzenia K. D., a nie P. M.. Oceniając jego relację w tym zakresie Sąd miał na względzie, iż stanowiła ona przejaw działania na korzyść współsprawcy, w celu uniemożliwienia jego identyfikacji. W tej części treść jego wypowiedzi pozostaje jednakże w sprzeczności nie tylko z relacją K. D., ale również samego oskarżonego P. M..

Znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie miały natomiast zeznania R. D., albowiem nie posiadał on jakiegokolwiek wiedzy co do okoliczności czynu zabronionego zarzucanego oskarżonemu P. M..

Sąd uwzględnił natomiast wnioski rzetelnej i wyczerpującej opinii sądowo-psychiatrycznej, mając na uwadze, iż w toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości co do fachowości lub bezstronności biegłych. Wydana opinia oparta

została na wiedzy specjalistycznej w powyższej dziedzinie i uwzględniała wszelkie okoliczności sprawy, nie zawierając sprzeczności.

Podobnie, za rzetelne uznał Sąd opinie biegłego z zakresu badań daktyloskopijnych. Zdaniem Sądu, opinie te są starannie opracowane, zgodnie z wymogami wiedzy z danej specjalności. Wnioski z nich wynikające są co do zasady jednoznaczne i zostały wyciągnięte po przeprowadzeniu stosownych badań, dlatego też nie budziły wątpliwości Sądu. Co prawda, przedmiotowe opinie nie potwierdziły, aby zabezpieczone na miejscu zdarzenia ślady linii papilarnych należały do oskarżonego lub innego ze współsprawców, w tym względzie należy jednak zauważyć, iż u oskarżonego zabezpieczone zostały rękawice robocze - które najprawdopodobniej służyły do popełnienia przez niego przestępstwa - a które uniemożliwiły w konsekwencji pozostawienie jakichkolwiek śladów przez sprawców. Ponadto niemożliwe było precyzyjne ustalenie, który ze sprawców w rzeczywistości dotykał drzwi sklepu. Tym samym okoliczność, iż na miejscu zdarzenia nie znaleziono odcisków palców oskarżonego, nie może stanowić samoistnej podstawy do podważenia jego odpowiedzialności.

Sąd dał również wiarę wszystkim dokumentom urzędowym przywołanym w ustaleniach faktycznych. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w zakresie ich kompetencji i w prawem przepisanej formie. Ich autentyczność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Stanowią one obiektywne dowody zaświadczonych nimi okoliczności. Sąd nie znalazł żadnych podstaw dla podważenia ich wartości dowodowej. Dokonując w niniejszej sprawie ustaleń stanu faktycznego Sąd oparł się także na dowodach rzeczowych w postaci zabezpieczonych rękawic roboczych, śrubokręta i wkrętaka.

Wobec przeprowadzonych rozważań, nie mogły ostać się wyjaśnienia oskarżonego P. M. w zakresie, w jakim nie przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu, albowiem pozostają one w sprzeczności z całością zgromadzonego materiału dowodowego uznanego za wiarygodny. Warto zauważyć, iż z wyjaśnień oskarżonego wynikało, jakoby zasadniczo nie pamiętał, co robił na miejscu zdarzenia. Jednocześnie jednak przyznał on, iż był tam wraz z D. D. (2), co wobec całokształtu okoliczności sprawy, w tym treści przeprowadzonej opinii sądowo-psychiatrycznej, podważa jego nieprzyznanie się do popełnienia czynu i pozwala na przypisanie P. M. sprawstwa i winy co do zarzucanego mu czynu.

Mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd doszedł do przekonania, że sprawstwo i wina oskarżonego P. M. co do zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości.

Na wstępie należy wskazać, iż orzekając w niniejszej sprawie, Sąd zastosował przepis art. 4 § 1 k. k. i oparł swoje rozstrzygnięcie na przepisach ustawy z dnia 19 kwietnia 1969 roku - Kodeks karny (Dz. u. nr 13, poz. 94 z późn. zm.), dalej jako „d. k. k.”.

Przestępstwo kradzieży z włamaniem uregulowane zostało w art. 208 d. k. k., zgodnie z którym odpowiedzialności podlega m.in. ten, kto kradnie z włamaniem. Dwuaktowy charakter tego przestępstwa polega na tym, że składa się ono z dwóch odrębnych, aczkolwiek powiązanych ze sobą, czynności sprawczych. Te dwie czynności sprawcze składają się na jeden czyn. Czynność polegającą na zaborze należy rozumieć, jak na gruncie art. 203 § 1 d. k. k., na co wskazuje użycie sformułowania „kto kradnie”. Z kolei „włamanie” oznacza pokonanie przeszkody utrudniającej dostęp do mienia. Pojęcie włamania jest rozumiane szeroko, gdyż do jego istoty należy wdarcie się do zamkniętego pomieszczenia. Włamanie jest utożsamiane z sytuacją, gdy mienie znajduje się w zamkniętym pomieszczeniu i gdy działanie sprawcy polega na przeniknięciu do tego pomieszczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 1976 r. w sprawie o sygn. akt II KR 322/76, OSNKW 1977 nr 3, poz. 22, GP 1977 nr 7, OSPiKA 1977 nr 6, poz. 111, Legalis 19787)

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, nie ulega wątpliwości, że podejmując działania w postaci próby wejścia do sklepu, po uprzednim pokonaniu przeszkody w postaci drzwi i metalowej kraty, oskarżony P. M. chciał dokonać kradzieży znajdujących się w sklepie (...). Jednak dopuścił się on jedynie usiłowania kradzieży z włamaniem, albowiem choć doszło już do wyłamania zamka w drzwiach, przed unieszkodliwieniem zabezpieczającej

bramy metalowej i dokonaniem zaboru przedmiotów oskarżony został powstrzymany przez funkcjonariuszy Policji, wezwanych w celu interwencji przez świadka A. B..

Decydując o wymiarze kary, Sąd kierował się dyrektywami określonymi w przepisie art. 50 d. k. k., mając na względzie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego.

Sąd zważył, iż oskarżony godził w podstawowo dobro prawem chronione, jakim jest mienie. Działał przy tym z niskiej pobudki, jaką była chęć uzyskania łatwego zysku. Sąd miał na uwadze również, iż P. M. działał w sposób zaplanowany i przemyślany, na co wskazuje fakt, iż na miejscu zdarzenia oraz w toku przeszukania oskarżonego i D. D. (2) ujawniono przedmioty służące do dokonania włamania. Odnosząc się do kwestii karalności oskarżonego, Sąd zważył, iż aktualnie jest on osobą wielokrotnie karaną, jednakże w chwili popełnienia przypisanego mu czynu, mającego miejsce prawie 20 lat temu, był osobą niekaraną sądownie.

Sąd wymierzył oskarżonemu za popełnione przez niego przestępstwo karę 1 roku pozbawienia wolności. W ocenie Sądu, wymierzona kara jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego i spełni w stosunku do niego swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze. Jednocześnie, mając na uwadze dyrektywy z art. 73 § 1 i 2 d. k. k., Sąd doszedł do przekonania, iż zachodzą podstawy do orzeczenia warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Orzekając w powyższym zakresie Sąd uwzględnił dyrektywę prymatu kar wolnościowych, a także pozytywny tryb życia oskarżonego przed dokonaniem przedmiotowego czynu, jako osoby uprzednio niekaranej. Co prawda, jak ustalono P. M. aktualnie posiada status osoby wielokrotnie karanej, niemniej jednak w tym względzie należało zważyć, iż od popełnienia przez niego czynu stanowiącego przedmiot niniejszej sprawy, minęło wiele lat. We wskazanych okolicznościach orzeczenia kary bezwzględnej pozbawienia wolności stanowiłoby sankcję nadmiernie surową i dolegliwą. Ukształtowanie orzeczenia o karze w taki sposób byłoby rażąco niewspółmierne. Należy zauważyć, że stanowisko takie znalazło wyraz również we wniosku oskarżyciela publicznego, do którego zdania Sąd się przychylił. W tym względzie konieczne było jednak wyznaczenie okresu próby w wymiarze 5 lat, który jest konieczny dla wykazania się przez oskarżonego stałą i konsekwentną wolą niepopelniania czynów zabronionych.

W tym miejscu wymaga wskazania, iż czyn przypisany oskarżonemu został popełniony przed zmianą przepisów wynikającą z wejścia w życie ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku - Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553 - t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 1137), to jest przed dniem 1 września 1998 roku. Należało zatem dokonać ustalenia stanu prawnego właściwego dla zastosowania w rozpoznawanej sprawie, według reguł z art. 4 § 1 k. k. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawy. Oceny "ustawy względniejszej", w rozumieniu przepisu art. 4 § 1 k. k., powinno dokonywać się nie na płaszczyźnie abstrakcyjnej (poprzez porównywanie samej treści ustaw), lecz konkretnej, uwzględniając wszystkie okoliczności popełnionego czynu, biorąc pod uwagę faktyczne konsekwencje prawne, jakie mogą zostać orzeczone wobec sprawcy na podstawie podlegających ocenie ustaw (wyrok Sądu Najwyższego z 3 lutego 2015 roku wydany w sprawie o sygn. akt IV KK 294/14). Po rozważeniu wszystkich okoliczności czynu popełnionego przez oskarżonego, z uwzględnieniem faktycznych konsekwencji prawnych, jakie mogły być orzeczone wobec niego, Sąd uznał, iż względniejsze są przepisy obowiązujące na gruncie ustawy z dnia 19 kwietnia 1969 roku - Kodeks karny (Dz. u. nr 13, poz. 94 z późn. zm.).

Analiza aktualnie obowiązującego art. 72 § 1 k. k. wskazuje bowiem, że warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności ma być zawsze wzbogacone przynajmniej orzeczeniem środka karnego - wtedy nałożenie jednego lub więcej obowiązków określonych w art. 72 § 1 k. k. jest fakultatywne - lub jeżeli środek karny nie jest orzekany, obligatoryjne staje się nałożenie przynajmniej jednego z wymienionych w art. 72 § 1 k. k. obowiązków. Takiego obowiązku nie przewidywały natomiast przepisy ustawy z dnia 19 kwietnia 1969 roku - Kodeks karny (Dz. u. nr 13, poz. 94 z późn. zm.). W rozpoznawanej sprawie brak było podstaw do orzeczenia wobec oskarżonego środków karnych określonych w art. 39 k. k. Jednocześnie jednak, zdaniem Sądu, niekorzystne byłoby orzeczenie względem oskarżonego jednego z obowiązków z art. 72 § 1 k. k. z uwagi na fakt przebywania P. M. poza granicami kraju. W konsekwencji, oskarżony w rzeczywistości nie wykonywałby nałożonego na niego obowiązku, co skutkowałoby zarządzeniem wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Tym samym, zestawienie stanów

prawnych obowiązujących w chwili popełnienia czynu zabronionego przez oskarżonego oraz w chwili wyrokowania w rozpoznawanej sprawie nie pozostawia wątpliwości, że przepisy ustawy z dnia 19 kwietnia 1969 roku - Kodeks karny (Dz. u. nr 13, poz. 94 z późn. zm.) są względniejsze dla oskarżonego P. M., nie obligują bowiem Sądu do nałożenia w przypadku zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności jednego z obowiązków wymienionych w art. 72 § 1 k. k.

W punkcie III. wyroku Sąd na podstawie wskazanych przepisów zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. B. Z. kwotę 1.564,56 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Orzekając o kosztach postępowania, Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonego od ich ponoszenia. Tym samym, mając na względzie, iż zasadą jest obciążanie kosztami skazanego, Sąd zasądził od P. M. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1.794,56 złotych, w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 180 złotych.